

LBRIS

We know
books

Mari clasici ilustrați

Howard Pyle

Aventurile
lui Robin Hood

Traducere din engleză:
Luana Schidu

SUPERCOLECȚIA TA

Editura ARC

Cuprins

Howard Pyle 8-9

.....

Faceți cunoștință cu personajele 10

.....

Capitolul 1

Cum a ajuns Robin Hood proscris 11-16

.....

Capitolul 2

Robin Hood și meșterul spoitor 17-24

.....

Capitolul 3

Concursul de tras cu arcul din Nottingham 25-33

.....

Capitolul 4

Will Stutely, salvat de tovarășii săi 34-41

.....

Capitolul 5

Robin Hood devine măcelar 42-49

.....

Capitolul 6

Micul John se duce la târgul din Nottingham 50-55

.....

Capitolul 7

Cum a stat Micul John la șerif 56-63

.....

Capitolul 8

Micul John și tăbăcarul din Blyth 64-69

.....

Capitolul 9

Robin Hood și Will Roșcovanul 70-77

Capitolul 10

Viața în pădure 78-87

.....

Capitolul 11

Robin Hood și Allan a Dale 88-93

.....

Capitolul 12

Robin Hood îl caută pe călugărul scund 94-100

.....

Capitolul 13

Robin Hood plănuiește o nuntă 101-106

.....

Capitolul 14

Robin Hood ajută un cavaler trist 107-112

.....

Capitolul 15

Cum și-a plătit datoriile Sir Richard of the Lea 113-121

.....

Capitolul 16

Micul John devine fratele descult 122-127

.....

Capitolul 17

Robin Hood devine cerșetor 128-132

.....

Capitolul 18

Robin Hood trage cu arcul în fața reginei Eleonora 133-140

.....

Capitolul 19

Urmărirea lui Robin Hood 141-148

.....

Capitolul 20

Robin Hood și Guy of Gisbourne 149-154

.....

Capitolul 21

Regele Richard vine în Nottingham 155-164

Nu a existat niciodată un arcaș care să trimită o săgeată cu arpioare din pene de gâscă cu mai multă pricepere și istețime ca el, nici nu au existat vreodată asemenea oameni destoinici ca ceata lui de o sută patruzeci de capete, care cutreierau desișurile pădurii alături de el. Trăiau vesel în adâncurile pădurii Sherwood, fără nicio grijă, petrecându-și timpul cu întreceri de tras cu arcul sau cu partide de lupte cu ciomegele, hrănindu-se cu vânatul regelui, spălat cu urcioare de bere din recolta lui octombrie. Nu numai Robin era proscris, ci și cei din ceata lui și stăteau departe de alți oameni, totuși erau iubiți de țărani dimprejur, pentru că nimeni nu se ducea la Robin la ceas de nevoie fără să fie ajutat. Acum vă voi spune cum a ajuns Robin în afara legii. Când era un tânăr de optsprezece ani, cu mușchi puternici și inima îndrăzneată, șeriful din Nottingham anunță un concurs de tras cu arcul și oferi ca premiu un butoi de bere celui mai bun arcaș din Nottinghamshire.

– Ei, își spuse Robin, mă duc și eu, că mi-ar plăcea să întind arcul pentru ochii luminoși ai drăguței mele și pentru un butoi de bere bună de octombrie.

Deci se sculă și își luă arcul bun de tisă și vreo douăzeci de săgeți și porni din orașul Locksley, prin pădurea Sherwood, către Nottingham. Erau zorii unei zile de mai, când tufele sunt verzi și florile împânzesc pajiștile; margarete, piciorul-cocoșului și luminița-serii, toate întinse de-a lungul gardurilor vii; când înmugu-

resc merii și cântă dulce păsările, ciocârlia în zorii zilei, sturzul și cucul; când băieții și fetele se uită unii la alții cu gânduri dulci; când nevestele ocupate își întind pânzeturile la albit pe iarba verde. Dulce era pădurea când mergea el pe potecile ei, și lucioase frunzele verzi foșnitoare, printre care păsărelele cântau cu mult dor; și Robin fluiera fără griji mergând înainte, gândindu-se la frumoasa Marian și la ochii ei luminoși, pentru că în asemenea momente gândurile unui tânăr se îndreaptă, cu siguranță, spre fata pe care o iubește. Și merse el așa cu pas grăbit și fluierat vesel, până ajunsese deodată la niște pădurari, care stăteau sub un stejar mare. Erau cincisprezece cu totul, ospătând și bând vesel în jurul unei plăcinte uriașe, din care mânca fiecare dintre ei, băgându-și mâinile în ea și stropind mâncarea cu cornuri mari de bere, pe care o scoteau înspumată dintr-un butoi alăturat. Toți erau îmbrăcați în verde și erau o priveliște frumoasă, așezați pe iarba de sub acel copac mare. Atunci unul dintre ei, cu gura plină, îi strigă lui Robin:

– Ziua bună, unde mergi, tinere, cu arcul și săgețile acelea de un bănuț?

Robin se înfurie, pentru că niciunui tânăr nu îi place să fie tachinat pentru vârsta lui.

– Arcul și săgețile mele sunt cât se poate de bune; mai mult, mă duc la concursul de tras cu arcul din Nottingham, anunțat de bunul nostru șerif de Nottin-

ghamshire; acolo voi trage alături de alți oameni destoinici, pentru un butoi de bere ca premiu.

Atunci unul, care ținea în mână un corn cu bere, spuse:

– Ha! Ascultați-l pe țăncul ăsta! Băiete, nu ai plecat încă de la țăța mamei și vrei să stai alături de oamenii buni din Nottingham, tu, care abia dacă poți întinde coarda unui arc mic!

– Mă pun cu cel mai bun dintre voi pentru douăzeci de mărci, spuse curajos Robin, că lovesc ținta de la trei sute de metri, cu ajutorul bunei Fecioare.

Auzind asta, râseră toți tare și unul spuse:

– Bravo, copile, bravo, frumos te lauzi! Că știi bine că nu-i nicio țintă pe-aici ca să ținem prinsoarea.

Și altul strigă:

– Acuși o să bea și bere cu lăptic.

Robin se înfurie.

– Ascultați, spuse el, la capătul luminișului văd o turmă de căprioare, la mai mult de trei sute de metri. Pun prinsoare pe douăzeci de mărci că, cu ajutorul Fecioarei, îi străpung inima celei mai chipeșe dintre ele.

– Mă prind! strigă cel care vorbise primul. Și uite douăzeci de mărci. Mă prind că nu omori niciun animal, cu sau fără ajutorul Fecioarei.

Atunci Robin își luă arcul de tisă în mână și, punând vârful lângă picior, îl întinse cu pricepere; apoi luă o săgeată lată și, ridicând arcul, trase săgeata lângă ureche; în următoarea clipă, arcul şuieră și săgeata

zbură spre luminiș ca șoimul în vântul de iarnă. Inima celui mai nobil animal din turmă fu străpunsă și acesta muri, înroșind cu sângele său poteca verde.

– Ha! strigă Robin, ce zici de lovitura asta, om bun? Cred că miza îmi aparține și este de trei sute de lire.

Atunci toți pădurarii se înfurieră și cel care vorbise primul și pierduse pariul era mai furios decât toți.

– Nu, strigă el, nu ți se cuvine nimic și pleacă imediat, că dacă nu, pe toți sfinții din ceruri, te bat de n-ai să mai poți merge.

– Nu știi, spuse altul, că ai ucis căprioara regelui și, conform legilor stăpânului și suveranului nostru rege Henric, trebuie să ți se taie urechile?

– Prindeți-l! strigă al treilea.

– Nu, spuse al patrulea, lăsați-l să plece, că prea e tânăr.

Robin Hood nu spuse nimic, dar îi privi încruntat pe pădurari; apoi, întorcându-se pe călcâie, se îndepărtă de ei, luând-o prin pădure. Dar îi era inima amară, pentru că avea sângele fierbinte, tânăr și ușor de învolburat.

Capitolul 2

Robin Hood și meșterul spoitor

Între timp, pe capul lui Robin Hood se pusese două sute de lire, fiindcă se întâmplase să omoare un om, și șeriful din Nottingham a jurat că el va fi cel care îl va prinde pe Robin Hood, atât pentru că tânjea la cele două sute de lire, cât și pentru că omul ucis fusese omul lui.

Șeriful nu știa încă ce forțe avea Robin Hood în Sherwood, dar se gândi să dea mandat pentru arestarea lui, așa cum făcea cu oricare alt om care încălca legile; de aceea oferi optzeci de galbeni oricărei persoane care ar transmite mandatul. Dar oamenii din Nottingham auziseră mai multe decât șeriful despre Robin Hood și faptele acestuia, și mulți au râs de ideea mandatului dat unui fugar îndrăzneț, știind foarte bine că tot ce ar primi pentru un asemenea serviciu ar fi niște capete sparte; așa că nimeni nu apăru să ia mandatul. Și așa trecură două săptămâni, timp în care nimeni nu veni să rezolve treaba șerifului. Atunci acesta spuse:

– Am oferit o răsplată foarte bună pentru oricine ar executa mandatul dat pentru Robin Hood și mă mir că nimeni nu a venit să se ocupe de asta.

Atunci unul dintre oamenii aflați lângă el spuse:

– Jupâne, nu știi ce forță are Robin Hood și cât de puțin îi pasă de mandatul regelui sau al șerifului. Adevărul este că nimeni nu vrea să se ocupe de asta pentru că toți se tem de capete sparte și oase rupte.

– Atunci toți oamenii din Nottingham sunt niște lași, spuse șeriful. Și să văd eu omul din întregul Nottinghamshire care îndrăznește să nesocotească mandatul stăpânului nostru, regele Henric, pentru că, pe altarul Sfântului Edmund, îl spânzur de cea mai înaltă creangă! Dar dacă niciun om din Nottingham nu îndrăznește să câștige optzeci de galbeni, am să trimit

